

VIẾT NGẮN 17

Của tiếng hát không lời

Bửu Long

[*Bài viết có sử dụng thơ của TTKH và KCX*]

Một căn nhà nhỏ như thảo am. Con suối bên cạnh chẳng bao giờ ngưng tiếng hát, dâng tặng khu rừng nhỏ hoang vắng những âm thanh dịu dàng như hơi thở của sương núi. Nhạc khúc hòa tấu với âm sắc đơn sơ diễm ảo ấy, vẫn nhường chút hòa âm cho tiếng lá rơi, thi thoảng khúc sáo chim hót, và lời ngân nga rất khê của một bà lão. Bà lão ca sĩ.

Đúng hơn, là đã từng. Hồi đó, bà là một ca sĩ thực sự. Dù chỉ thường có hai đối tượng lắng nghe: Trái tim bà, và tâm hồn một người.

Người ấy thường hay ngắm

Lạnh lòng

Dải đường xa vút

Bóng chiều phong

Chồng bà là một người cũng võ vẽ cầm đàn, Nhưng ông chưa bao giờ biết nghe khi bà hát. Nhưng, có một người.

Tiếng hát bà khi đó vút cao như trên đời này không có tồn tại hai chữ âm vực. Lá vàng chực muốn lại xanh, hạt mưa mong dừng lại giữa lưng chừng rơi, giọt sương mai náu chặt tay lá cỏ, và người ấy chực không bận lòng thở nữa, để cùng lắng nghe, với trái tim bà (lúc đó là cô).

Và phương trời thăm

Mờ sương cát

Tay vít dây hoa

Trắng chạnh lòng

Tiếng hát năm nào, như lạc lõng trong một ngôi nhà thiếu sự chia sẻ, thiếu sự đồng cảm. Chồng bà không thích một âm thanh nào từ bà, nên tiếng hát chỉ làm bạn với những sao khuya, những hơi thở của gió giữa đêm sâu. Lạc lõng, nhưng tiếng hát ấy chưa hề cô đơn.

Lúc ấy bà còn ở phố thị. Gót kinh thành không để lại gì lưu luyến. Trừ một đôi mắt đã xưa. Người ấy là một người bạn hồi đi học. Hai đứa học chung một trường, lớn lên cùng nhau, nhưng cùng nhút nhát với số phận, nên chỉ nhận ra nhau khi mọi thứ đã an bài.

Hồn nhiên

Xanh vắt một thời

Nữ ai mang khói

Nhuộm trời mắt em

Thi thoảng, họ gặp nhau trong cùng một nhạc khúc, nàng hát trong tiếng đàn của chàng, và những âm thanh đó giờ vẫn còn lưu giữ trong tâm hồn bà.

*Tôi nhớ lời người
Đã bảo tôi
Một mùa thu
Trước rất xa xôi
Đến nay tôi hiểu thì
Tôi đã
Làm lỡ tình
Duyên cũ mất rồi*

Người ta trốn nỗi buồn vào một góc đời. Bà lại thường trốn nỗi buồn vào tiếng hát mình. Có khi bà vào rừng vừa hát, vừa hét như một tiếng hú. Có khi bà tựa vào một cơn mưa như để giấu âm thanh, dù chồng bà đã khuất bóng mấy năm nay. Lúc, bà ngân nga như một tiếng giun để nỉ non, tiếng côn trùng rên rĩ. Lúc, bà hát bằng một ánh mắt ngược nhìn đóa sương mây màu xanh đang buồn rơi xuống thấp. Tiếng hát có khi chỉ là chút hờn nhớ không lời, bà vẫn tin người bạn năm xưa còn lắng nghe đâu đây.

*Hờn ai nước mắt chực tuôn
Khép luôn cánh cửa
Để buồn ở trong
Xô anh
Ra khỏi cõi lòng
Quay lưng quệt vội
Đôi dòng lệ buông*

Không thích những nhện nhện của phồn hoa, bà đã mua cả khu rừng nhỏ này, bên cạnh con suối vắng. Tình khúc xưa, giờ hóa thân vào những tình khúc thiên nhiên. Ánh mắt ngày nào, giờ là những vì sao khuya, một vầng trăng đêm, vẫn luôn dõi theo từng tiếng bà hát, dù có khi chỉ thầm thì. Tiếng đã khàn, giọng

ngân đã yếu. Nhưng cao độ như vẫn nguyên vẹn giữa bão táp thời gian. Và một thứ cứ mãi mãi thơ trẻ, như một đặc sản riêng tư của vùng miền này: Tâm hồn của bà, và những chiếc bóng thoáng qua.

Mệnh mang trăng tàn

Ngày tới

Cố bước tiếp cho đời vui

Có ai thoáng qua

Đời tôi

Ngày xưa, Du Bá Nha bẻ gãy dao cầm khi nghe Chung Tử Kỳ khuất núi. Cái nghĩa tri âm ngàn lần nặng hơn tình yêu cây đàn yêu quý. Nên dù ngàn năm, từ lúc “Ty đồng khinh thảo lộng/ Lưu thủy ngộ tri âm”, thì bây giờ, tiếng tơ đồng có khi rất khẽ, vẫn bàng bạc trong lòng bà lão ca sĩ một ánh mắt tri âm. Bẻ cây đàn, nhưng có ai bẻ được thời gian để tìm về dĩ vãng.

Mà từng thu chết

Từng thu chết

Vẫn giấu trong tim

Bóng một người

Nhiều năm rồi, như nhiều năm đã trôi theo dòng suối vắng, bà vẫn hát, như cô gái vẫn hát những ngày thơ mộng. Bà tìm trong những thời thiền giữa hoang vu thế gian, những rộn ràng riêng tư mà rất bình an ngay giữa con tim mình. Trong cõi vắng vẻ ấy, dường như chưa bao giờ vắng đi những tiếng hát, và một trái tim lắng nghe.

Có thể bà sẽ tìm ra một cái không thực sự giữa những cái không luôn vấn vương cả đời mình, cái không-có-cả-cái-không.

Vì tâm hồn bà, đã thành thơ thần tiên, vẫn mặc định vào những mặc nhiên, biết bao rung động tri kỷ từ những tiếng hát, của hôm nay, của ngày đã xa... dù có lời hay chỉ là im lặng.